

SANCAKTEPE

TOLGA ÇINAR KIZ MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

ÇINAR ALTINDA

GELECEĞE KÖK SALAN YAZILAR

04/2025

1

TOLGA ÇINAR KIZ
MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ

ÇINARIN ALTINDA

GELECEĞE KÖK SALAN YAZILAR

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - SANCAKTEPE
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

Bu kitap İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün **GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ** kapsamında, **Sancaktepe Tolga Çınar KMTAL** öğrencileri tarafından yazılan ve komisyonda uygun bulunan eserler alınarak hazırlanmıştır.

İSTANBUL-2025

Hazırlayanlar

İçerik Direktörü
Selçuk İSLAM

Editörler
Ayşe SONGUR İN
Kader BARITCI

Çizerlerimiz

Fatma Nur Pala
Zamanın Gölgeleeri
Bir Beyaz Nokta

Sırma Yeşil
İstanbul'u Terk Etmek

Fatma Attar
Çiçek

Rojin Aydın
Mendil

İÇİNDEKİLER

ARAYIŞ

Nurcan SALTİ

4

BİR BEYAZ NOKTA

Zehra BERKİL

6

ÜZÜNTÜNÜN RENGİ MAVİ

Beyzagül ÖZBAKIR

7

İSTANBUL'U TERK ETMEK

Tuana Naz KIZILTAŞ

8

VATANIN SEVDİĞİ İNSAN OLMAK

İlayda AKINCI

9

GERİDE KALAN

Rümeysa KAPLAN

10

ZAMANIN GÖLGESİ

Zehra Ceren ASLAN

11

YAZI

Elif Irmak ÇOŞKUNER

12

İÇİNDEKİLER

NE ANLAMI VAR

Eslem TURAN

14

SAYGI: İNSANLIĞIN TEMELİ

Reyyan ÖZDEMİR

15

YILDIZ SÖNDÜ

Suden ŞEN

16

BAKIŞ AÇISI

Nisa TEMUR

17

ÇİÇEK

Hilal Zeynep DENİZ

18

HAYATIN KUSURU

İrem TOPRAK

19

MENDİL

Nesrin BATAK

20

OKUL MÜDÜRÜNDEN

ÖN SÖZ

Kelimenin büyüğü, insanlığın en eski miraslarından biridir. Tarih boyunca hikâyeler, düşünceler ve duygular yazıyla ölümsüzleşmiş, toplumlar bu yolla birbirine seslenmiştir. **"Kelimeler dünyayı değiştirebilir."** diyen Robin Williams'ın sözü gibi, yazının gücü zaman ve mekan tanımaksızın etkisini sürdürmektedir. Bugün ise bizler, geleceğin yazarlarının ilk adımlarına tanıklık etmenin heyecanını yaşıyoruz.

Bu kitap, lise öğrencilerimizin kaleminden dökülen fikirlerin, hayallerin ve duyguların bir yansımasıdır. "Geleceğin Yazarları" projesi kapsamında, gençlerimiz düşüncelerini kâğıda dökerek kendi dünyalarını inşa ettiler. Bu süreçte yalnızca yazma yeteneklerini geliştirmekle kalmadılar, aynı zamanda kelimelerle kendilerini ifade etmenin gücünü keşfettiler. **"Yazmak, insanın kendiyle konuşmasıdır."** sözüyle Jules Renard'ın belirttiği gibi, onlar da yazarken kendilerini daha iyi tanıma fırsatı buldular.

Öğrencilerimizin ortaya koyduğu bu eser, onların iç dünyalarına açılan bir kapı niteliğindedir. Her bir satır, genç bir kalbin atışlarını, bir zihnin keşiflerini ve bir ruhun heyecanını yansıtmaktadır. **"Bir hikâyeyi anlatmaya değer kılan, anlatıcının yüreğidir."** diyen Sylvia Plath'ın sözü gibi, bu genç kalemler de yüreklerini ortaya koyarak yazdılar.

Bu kitabın, gelecekte edebiyat dünyasına yön verecek genç kalemler için bir ilham kaynağı olmasını diliyor, emeği geçen tüm öğrenci ve öğretmenlerimize teşekkür ediyorum. Unutmayalım ki **"Bir yazar için en önemli erdem, anlatılmamışı anlatma cesaretidir."** sözüyle Ernest Hemingway'ın vurguladığı gibi, her yeni cümle, yeni bir cesaretin ve yaratıcılığın ürünüdür.

Bu kitabın, gelecekte edebiyat dünyasına yön verecek genç kalemler için bir ilham kaynağı olmasını diliyor, emeği geçen tüm öğrenci ve öğretmenlerimize teşekkür ediyorum.

Mustafa ASLAN

OKUL MÜDÜRÜ

ARAYIŞ

Sulu sepken bir havada koltuğuma uzanmış evde olmanın tadını çıkartıyordum. Havanın bende bırakmış olduğu dinginlik hali bedenimin her hücresine sirayet etmişti. Bu ruh halinde belgesel izlemeye karar vermiştim. Ne izleyeceğim konusu bir muammaydı. Bedenimdeki uyuşukluk hali karar verme mekanizmamı da etkilemişti doğal olarak. Belgesel kanallarına şöyle bir göz atmaya başladım. Birden durdum. Durdum, durdum... Çünkü bir anda zihnimdeki görüntüler bedenimin uyuşukluğuna karşın beklenmedik şekilde oradan oraya atlıyordu. Gözüm televizyonun yanındaki fotoğrafa kaydı. Fotoğrafta üstünde gri bir ceket, saçları özenle taranmış dedem vardı. Bir dizinde ise ben vardım. Dedem bir elini benim bacağıma koymuş ben de başımı onun omzuna yaslamışım. Bu fotoğrafı bana hep köklerimi hatırlattığı için çok severim. Geçmişim, geleceğim, çocuklarımın geleceği, kültürü hep bu fotoğraftaki koca çınarın birer uzantısı olacak. Belgesel bir yandan devam ediyordu. Belgeselde Dede Korkut hikayelerinin kültür tarihimiz açısından önemi anlatılıyordu. Ben Dede Korkut'u ilk kez dedemden duymuştum. O zamanlar daha ilkokul öğrencisiydim. Tatil için ailemle beraber dedemlere gidecektik. Çok heyecanlıydım çünkü uzun süredir görmediğim dedemi görecektim. Dedem bana hep ilginç gelirdi.

Hep özenli giyinir, kalın gür kaşları ve sert bakışlarına tezat insanın içini ısıtan bir gülümsemesi vardı. Bu gülümsemesi oldum olası onun en etkileyici yanıydı. Öyle samimi ve içten ki... Ülkemin insanın tüm misafirperverliği ve sıcaklığı dedemin gülüşündeydi sanki. Yolculuk başlamıştı ama ben Türkiye hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Yurt dışında yaşıyorduk ve burada kendi kültürümden uzakta yabancı bir kültür içinde büyüyordum. Bildiklerim annem ve babamın bana anlattıkları kadardı.

Yolculuğun bitmesini heyecanla beklemeye başladım. Türkiye'ye yaklaştıkça heyecanım artmaya başladı. Bunu fark eden annem ve babam gülümsüyordu. Nihayetinde artık gurbette değil, kendi ülkemde olmanın zevkini yaşayacaktım. Eve vardığımızda dedeme tüm hasretimle sarıldığımı ve onu öptüğümü hatırlıyorum. Heyecanla dedeme Türkler hakkında sorular sormaya başlamıştım. Kendi ülkemi tanımak ve öz benliğimi bulmaya çalışıyordum.

-Dede Türkler neden korkusuz?

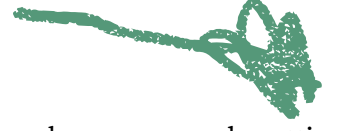
- Dede Türkler neden cesur?

Ben sorularımı sorarken dedem gülüyor annem ise sakın olmamı söylüyordu, benim ise annemi dinlediğim pek söylenemezdi. Heyecan her yerimi sarmıştı bir kere. Dedem:

-Benim güzel torunum sakın ol bakalım. Sen hiç Dede Korkut diye birini duydun mu o geldiğin ülkede?

-Dede Korkut mu? Sen mi yazdın dede?

-Hayır torunum ben yazmadım büyük büyük dedelerimiz yazdı. Şimdi yemek yiyelim sonra sana hikayeyi okumaya başlarım olur mu?

Ben cevap vermeden karnımdaki gurultu benden önce cevap vermişti bile. Annemin sofrayı kurmasına yardım ettim. Malum ne kadar hızlı olursak o kadar iyiydi benim için. Yemeğimi hızla yedim. Dedem daha yemeğini bitiremeden bacağına yapışmıştım. Benim başımı sevgiyle okşamasını hala bugün bile hissediyorum. Neyse... Sıra dedemin Dede Korkut'tan bahsetmesine gelmişti. Dedem koltuğuna oturup beni de kucağına aldı. Bir elinde kitap vardı. Bu fotoğraf o günden kalmaydı. Hikayenin sonunda annem bizim halimizi çok sevmiş olacak ki o anı ölümsüzleştirdi.

Dedem kitabı eline aldığı anda heyecanım, merakım ve sabrım vücudumdan taşıyordu. Dedem çay eşliğinde hikayeyi okumaya başla. Hikayenin adı garip ve düşündürücüydü. Salur Kazan'ın Tutsak Olup Oğlu Uruz'un Onu Kurtardığı Destan. Salur kazan mı? Kazanın oğlu mu?

Aklımdaki soruları kenara bırakıp hikayeyi dinlemeye başlamıştım. Hikaye Trabzon tekeri Kazan Han'a ava gidelim demesiyle başlıyordu. Ava gitmek. Türkler eskiden ava gidiyormuş demek ki. Hikaye devam ederken gülmeye başladım. Dedem anlamsız gözler ile bana bakıyordu.

-Ali neden güldün?

-Dede ben kazanı bildiğimiz kazan sandım diyorum kazanın çocuğumu olur?

Benim gülmeme dedem de eşlik etti ve hikayeyi okumaya devam etti.

Kazanın şahini kaybolduğunda buna çok üzüldüğümü hatırlıyorum. Ama onu aramaktan vazgeçmedi. Merakla hikayeyi dinlemeye devam ettim. "Gerekirse burada ölelim. " Ne kadar cesur bir kahraman diye düşündüm. Türklere olan hayranlığım daha da artmaya başladı." diye düşünürken dedemin çayı bitti. Bu ise benim kendi milletimle gurur duymamı sağladı. Dedem geldi ve hikayeye devam etmeye başladı.. Kazan ne kadarda güçlü, güçlü olduğu kadarda zeki onu tutsak tutanları övmesini isteniyordu. Oysa Kazan oldukça zeki bir karakterdi. Düşmanı ile nasıl baş edeceğinin farkındaydı. Ve aynı zamanda korkusuzdu. Türkler tarih boyunca korkusuz ve cesur değiller miydi? Bunu hep duymuştum. En zor zamanlarında bile savaşmaktan, mücadele etmekten vazgeçmemişlerdi. Tabi o gün bunlara çok hakim olduğum söylenemezdi. Ama bu gücü çocuk kalbimle hissedebiliyordum. Dedem gülümseyerek okumaya devam etti. Ancak dayanamayıp:

- Dede biz Türkler ne kadar cesur ve korkusuz insanlarız .Kimseye boyun eğmiyoruz. Kazan gibi zekamız ile onları korkutuyoruz değil mi?

- Evet, Ali bu topraklar için çok can verdik. Kimse bu toprakları bizden alamaz. Bu söylediğim bugün, yarın ve daima geçerli olacak.

-Evet, dede ben varken böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim!

-Aferin, sana Ali şimdi hikaye okumaya devam etmeliyim yoksa uyku saatin geçecek ve annen bize kızacak tamam mı?

- Tamam dede.

Hikaye bittiğine hâlâ aklımda bir soru vardı. Hikayenin adının hâlâ neden Dede Korkut olduğunu anlamamıştım. Neyse ki dedem onu da aydınlatmıştı. O gece uyuduğumda rüyamda korkusuzca düşman askerleri ile savaştığımı görmüştüm. Biz Türk'üz, biz Türk'üz diye söylenirken annem uykumdan uyandırmış.

Dedem... Nasıl özledim? Şimdi çok uzaklarda. Onu artık hiç göremeyeceğimi bilmek içimde gizli kalmış olan çocuğu nasıl da üzüyor. Ailem, ülkem, dilim hepsi beni ben yapan değerlerim. Belki gurbetteyim ama özümdeki bu değerleri kim yadsıyabilir? Özümden bunları kim çıkartıp atabilir? Hamurumun bunlarla yoğrulduğunu memleketimden bilmem kaç kilometre uzakta bile olsam hissediyorum. Çünkü Türklük benim kanımda.

Nurcan SALTİ

BİR BEYAZ NOKTA

*Karanlığın içinde bir beyaz nokta,
Nasıl da ışıldıyor orda?
Bakışları üstüne çekiyor,
Buna rağmen utanıyor.
Herkes onu istiyor,
O herkes olmak istiyor.*

*Kendi ışığını görmüyor,
Bakıyor etrafa, her yeri karanlık görüyor.
Kendini de öyle sanıyor.*

*Ne de çirkinim diye söyleniyor.
Karanlığın içinde bir beyaz nokta,
Nasıl da çirkinim diye yakınıyor.
Ondan daha güzellerinin olduğunu sanıyor.
Ve içimden bir şairin sesi yükseliyor;
“Bir güzele güzelliğini göstermek isterdim,
Aynalardan evvel.”
Ne kadar da hoş duruyor gözümde,
Herkesten güzel*

Zehra BERKİL

ÜZÜNTÜNÜN RENGİ MAVİ

Hadi birlikte ışıkları açalım. Etkisiz kalan duyguları hareketlendirelim, bunları yaparken mutluluğu yayalım. Bir ressama duygu nedir derseniz, size büyük ihtimalle eserlerini gösterirdi. Bir aşçıdan duyguyu tanımlamasını isterseniz, size yemeğin içindeki baharatları tanımlardı. Peki ya benim nazarımda?

Duygularını ifade edemeyen insanlar renklere sığınır ya da bunu sadece Picasso gibi tablolara çizimlerle vücut bulanlar yapabilir. Siyah renk bize mutsuzluğu anlatır veya biz öyle sanıyor olabilir miyiz? Duygular için bazen kelimelerle ifade bulamayız ve bu tohum edasıyla kalbimize damlar. İkincisi ise damarlara hızla nüfus eder veya basit bir ifade ile yayılır. Bu durumu belki kelimelerle ifade edemeyiz ama bir terim vardır: üzüntü ve bu hissi ifade eden rengi mavi olarak ele alırız. Aslında bakılırsa, mavinin üzüntünün rengi olarak adlandırılmasından daha iyi bir durum yoktur. Okyanusların derinliği gibidir veyahut erişemediğimiz gökyüzü. Üzüntü, insanın kayb olduğu bir süreçtir. Üzüntü, karanlık bir gölge gibi içimize sızar. Bu durumdan ötürü siyah olarak tanımladığımız üzüntü duygusunun sanat dilinde karşılığı mavidir.

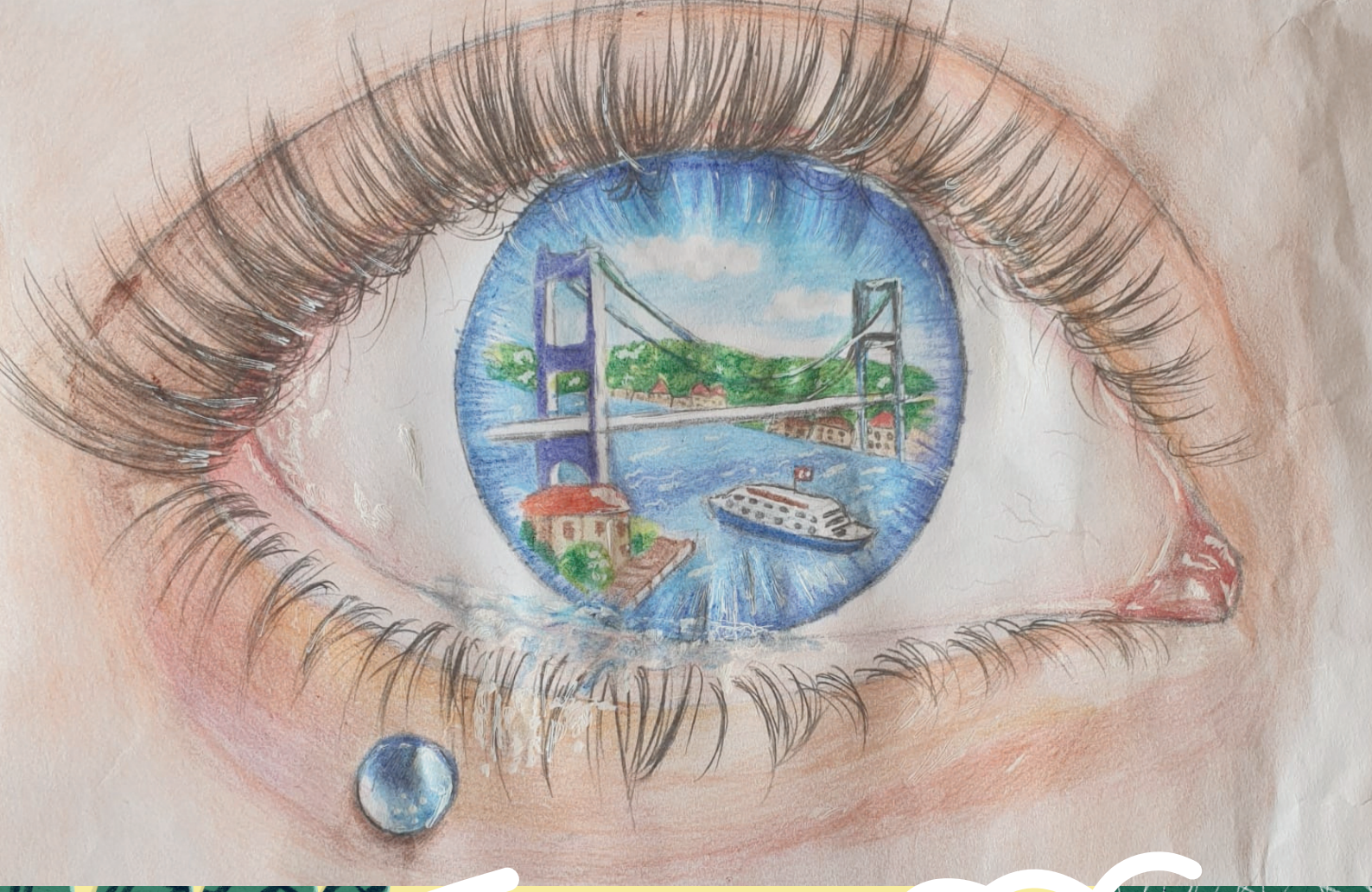
Picasso'nun yaşadığı "Mavi Dönem" onun üzüntü ve acı içinde olduğu yıllardı. Eserlerinde bolca mavi renk katardı. Sanat o zamanlarda bunu kabul etmese de sanatçı üzüntüsünü mavi renk ile açıkladı. Artık bu üzüntü dolu dönemi bitirmeye başladığında daha canlı renklere geçiş başladı. Benzer ressamlardan biri olan Van Gogh eserlerinde mavi rengi arka plana ve ana plana eklemiştir. Ressamın hayatına bakınca da üzüntü, yoksulluk ve çaba görüyoruz. Sonuç olarak sanat, üzüntünün rengini seçmiştir.

Sanat, yaşamın bir parçası olduğundan günümüzde bile "Feeling Blue" kavramı devam eder. "Kendimi mavi hissediyorum", yani "Üzüntülü hissediyorum" gibi derin anlamlar katıldı.

Fakat olaya benim nezdinden bakmaya gelince... Renkler, sayılar, şekiller hepsi bizim içindir. Duyguların renklerle anlatılması doğaldır ancak onları saf haliyle yaşamalıyız. Duyguları renklerle simgelemek, rakam ya da şekillere bağdaştırmak doğaldır fakat zorunlu değildir. Üzüntü bir süreçten ibarettir. Bunu bir şekle ya da renge sokmadan önce hissetmeli ve belki de kendimizi serbest bırakmalıyız. Çünkü çoğu zaman yaptıklarımız duyguları basitleştirir, Picasso'nun yaptığı gibi belirgin hale getiremeyiz. Onları yaşamalıyız, ne bir tuval üstünde boya ne de bir baharat olmalıdır. Duygular, duygudur; renkler ise kendine has güzelliklerinden ibarettir. Eğer ki bir işin eri değilsek, benimsemekten başka bir şey yapmak çok da doğru olmaz.

Beyzağül ÖZBAKIR

İSTANBUL 'U TERK ETMEK

Mavi gözlerini uzaktan izlemek hoş İstanbul.
Hâlbuki düşmek boğulmak demek gözlerine,
Yeşillerin nasıl da yakışmış denizine.
Kalabalığınsa çok yalnız İstanbul.

Çok karmaşık sokakların var.
Sende kaybolmadan bulamam kendimi,
Lakin yine de atarım korkak adımlar.
İstanbul'u kaybettim, buldum kendimi.

Martıların çığlıkları eşliğinde;
Boğazın akıntılarından usul usul salınırken
vapurlar,
Bu sana son el sallayışımdı İstanbul.

Artık adın dudaklarımda değil, İstanbul
Bir dua misali fısıldarım gecene,
Belki bir gün hatırlarsın beni,
Unutmanın ağırlığı çöker sokaklarına, İstanbul

Tuanna Naz KIZILTAŞ

VATANIN SEVDİĞİ İNSAN OLMAK

Vatansever demek yalnızca cephede savaşan asker demek değildir.

Milletimizin aklına vatanseverlik denildiği zaman kılıç vuruşmak, kurşun sıkmak, bedenler eşliğinde sınır kapısı olmak gelir.

Vatanseverliğin içinde elbette bunlar da vardır lakin sadece bunlardan ibaret değildir, bundan çok daha ötesidir.

Vatan nedir? Vatan ahlaktır, vatan namustur, vatan merhamettir, vatan ilimdir ve elbette ki bilimdir. Vatan halktır, vatan halksız bir hiçtir.

Vatansever insan olmak yoktur, vatanın sevdiği insan olmak vardır. Vatanın sevdiği insan öğretmendir, sabırla ilim öğretir. Vatanın sevdiği insan öğrencidir, durmadan öğrenmek için çabalar. Vatan sokakları temiz tutmak için gece gündüz çalışan işçiyi sever. Vatan anneyi sever, çocuklarının saçlarını şefkatle okşayan, anneyi sever. Çocuklarının arkasında dağ gibi duran, babayı sever vatan.

Torunlarına hikayeler anlatan babaanne, anneanneyi sever. Torunlarını parka götüren dedeyi sever. Aşktır, göreve giden eşinin dönmesini bekleyen kadındır. Sabaha kadar uykusuz bekleyen doktordur. En değerli ganimetini sonraki nesillere aktaran yazardır. Şairdir satırlarca sevgisini, aşkını anlatan. Vatanın sevdiği insan, geçmişini unutmaz. 280 kilo mermiyi kaldıran Seyit Onbaşı'yı unutmaz. Cephane taşıırken donarak hayatını kaybeden Şerife Bacı'yı unutmaz. Çektiği işkencelere rağmen hiçbir bilgi vermeyen Nafize Kadın'ı unutmaz.

Sözleriyle, yazılarıyla halkı uyandırmaya çalışan Halide Edip Adıvar'ı unutmaz. Geçmiş sadece bilinen isimler değildir, canla başla ellerinde ne varsa savaşan halktır. Bir kurtuluş efsanesini ilmek ilmek işlemektir bağımıza. Dışarda hayvanlar üşüyor diye ağlayan küçük bir çocuktur. Arkadaşının yemeği olmadığını görünce paylaşan gençtir veyahut pazar poşeti taşıyan büyüğüne yardım etmektir mesela. Hatanı kabullenmek, özür dilemektir. Bir büyük geldiğinde ayağa kalkmaktır. Gelen komşuyu yıllardır gurbette olan evlat gibi karşılamaktır. Zorda kalmış bir çocuğu kendi çocuğundan ayırmadan büyütme. Vatanseverlik tüm değerlerdir aslında. İlmimi öğreten öğretmen, sabırdır. Durmadan öğrenen, öğrenmeye çalışan öğrenci çalışkandır. Sokağı temiz olsun diye durmadan çalışan işçi temizliktir. Çocuğunun saçlarını okşayan anne şefkattir, çocuğunun arkasında dağ gibi duran baba destektir. Torunlarına hikayeler anlatan anneanne, babaanne torununu parka götüren dede sevgidir.

Göreve giden eşini hasretle bekleyen kadın aşktır, sabırdır, güvendir. Sabaha kadar uykusuz bekleyen doktor, zorda kalmış çocuğu büyüten kişi vefakardır. Gelecek nesillere kendi çıkarlarını kenara bırakıp bilgi aktarımı yapmaya çalışan yazar özverilidir. Satırlarca aşkını anlatan şair duyarlıdır. Geçmiş daim olarak hatırlamak sadakattir. Yaşayacakları şeyleri göze alarak savaşa katılan kahramanlarımız cesarettir. Dışarda hayvanlar üşüyor diye ağlayan çocuk merhamettir. Arkadaşıyla yemeğini, paylaşan genç paylaşımcıdır. Pazar poşeti taşıyan büyüğüne yardım etmek yardımlaşmadır. Hatanı kabul etmek dürüstlük, özür dilemek sorumluluktur. Bir büyük geldiğinde ayağa kalkmak saygıdır. Gelen komşuyu hevesle karşılamak misafirperverliktir. Uzun lafın kısası, her değere uyacağım diye çabalamaktansa vatanını sevmeli, vatanının seveceği birisi olmak için çabalamalıdır insan.

İlayda AKINCI

GERİDE KALAN

Gidiyorum bak bunalandan
Bu yalan dünyadan
Geride kaldı şimdi sevdam
Sana kavuşamadan

Şu son günlerimde
Her dakikam seninle
Artık fayda etmez
Seni ne kadar zikretsem de

Sen okurken bu ilan-ı aşkı
Ben gözden çıkardım hayatı
Azrail bekliyor şimdi
Zamanın dolmasını.
Girdi kalbime usulca
Beni seviyormuşçasına
Bir çift acı kahve uğruna
Kapattım kalbimi başkalarına

Başkaları koşarken sevdaları ardından
Sen bir kez bakmadın o kapıdan
Beklerdim hep hayattan
Bizi kavuştursun yaradan

Kalbim de sen, gözyaşlarım da sel
Sinemimdin oysa sen
Halimi bir görsen
Nasıl sevdim bir bilsen

Şimdi kalbimdeki sancılar
Kabuslarım oluyorlar
Bir bir dizilip karşıma
Sanki hesap soruyorlar

Ne o gecenin bir sonu vardı
Ne de kalbimdeki senin
Yaradan dan tek bir isteğim
Yanımda ol sevdiğim

Rümeysa KAPLAN

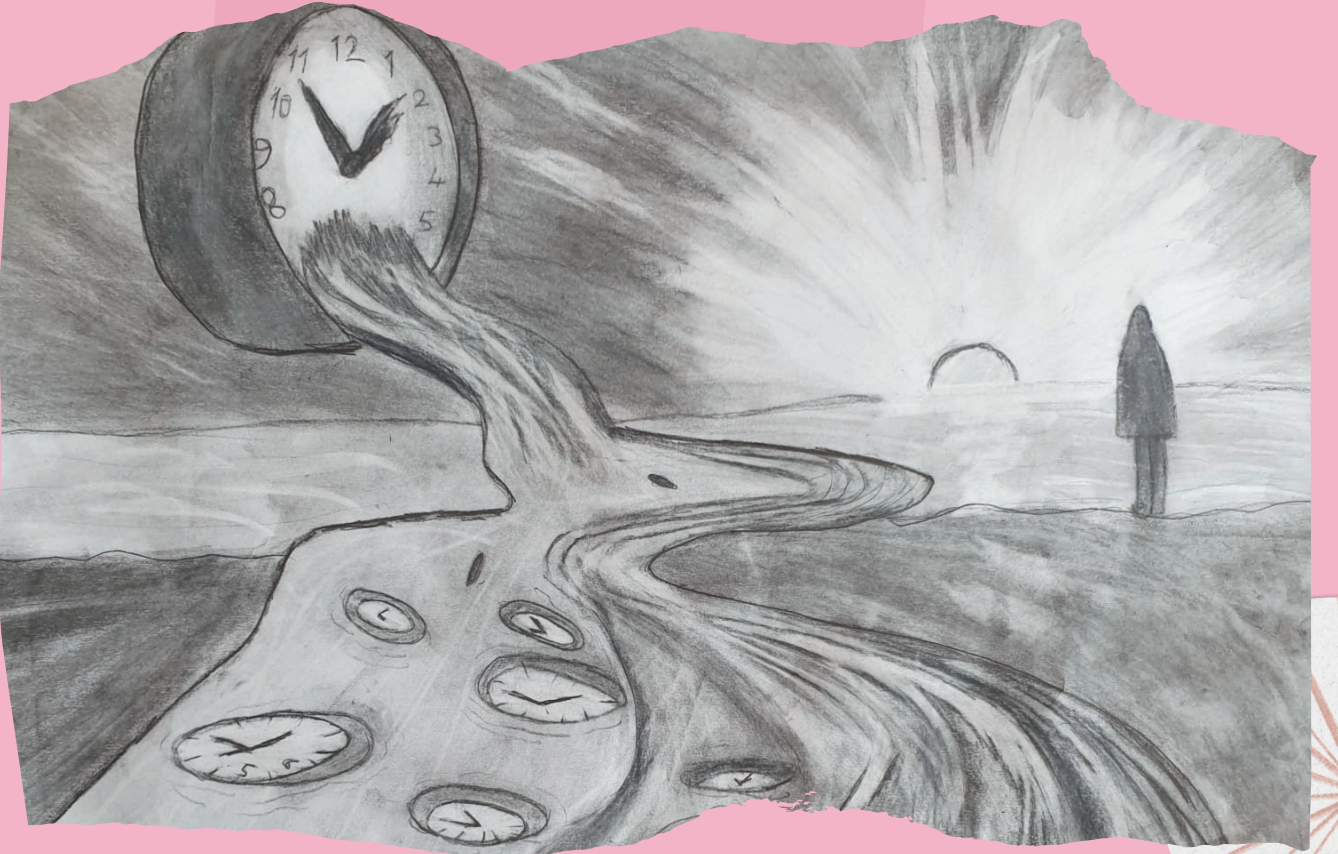
ZAMANIN GÖLGESİ

Zaman elimizden kayıp giden ne yakalayabileceğimiz ne de durdurabileceğimiz bir nehir gibi akıp gider. Bazen ağır, bazen hızlı... Ama hep ileriye doğru onu tutmaya çalıştıkça daha da hızlandığını fark ederiz.

Peki, zaman gerçekten var mı? Yoksa onu biz mi icat ettik? Güneş doğup batışını, mevsimlerin değişimini, çocukların büyüüyüp yaşlıların saçına ak düşmesini gördükçe, zamanı ölçme hissiyatına sahip olduk. Takvimler yaptık, saatler icat ettik ama yine de onun akışını kontrol edemedik. Şimdiye kadar kaç insan zamanı durdurmak istedi? Bir anı sonsuzluğa hapsedmeyi hayal etti? Oysa belki de zamanın en büyük sırrı, onu bırakabilmekte saklıdır.

En acımasız yanı, dönüşsüz oluşudur. Bir yaşandı mı geri döndürülemez. Her an biriciktir. Tekrarı yoktur. Bu yüzden zamanın peşinden koşmak yerine onun gölgeleri içinde saklı güzellikleri fark etmek gerekir. Çünkü asıl mesele zamanın içinde yaşamayı öğrenmektir.

Zehra Ceren ARSLAN

YAZI

Şu an bu yazıyı ben niye okuyorum diye sordun mu hiç? Biliyorum başlangıç için farklı bir giriş tercih edilebilirdi. Fakat önce kendine ben bunu niye okuyorum diye sormanı istedim. Yazıya not vermek için mi, can sıkıntısından dolayı mı, yazıyı merak ettiğin için mi okuyorsun? Ben de bu sırada senin okuyacağın hatta okumakta olduğun bu yazıyı neden yazdığımı düşüneyim. Onca işin içinde neden yazma peşinde koştuğumu, neden okumam gereken şeyleri yazı yoluyla size ulaştırmak istediğimi düşüneyim. Sanırım bir sorumluluk bu yazı benim için. Ama konusu sorumluluk muydu? Zannetmem. Şey ondan daha fazlasıydı bunu biliyorum.

Ne yazıyorum ve yazarken ne hissediyorum o zaman?

Bilim insanları tarafından da açıklandığı üzere yazmak insanı rahatlatan bir etkidir. Günlük misali.

Her yazar eserinde kendinden bir parça katıyor, yani günlüğünüzün bir kısmını okurlarınız biliyor. Madem herkes biliyor o zaman günlüğün ne önemi kalıyor ki? Günlüğe bunaldığımızda yazarız, etrafımızda olup biteni yazarız, kendimizi etraftan soyutlamak için yine yazarız. Belki de en çok bizi yargılayan kimse olmadığı için yazarız. Zannımca günlüğü günlük yapan şey esasında budur. Özellikle gençler günlük tutsa en çok yargılanmayacaklarından dolayı yazacaklarından eminim. Sınav stresi, başaramama kaygısı, aile baskısı, ev işlerine yardım, aile ve arkadaşlarla yaşanan anlaşmazlıklar, kimse beni anlamıyor düşüncesi, zamanı doğru kullanamama, hep bir şeyleri gizleme durumu... Bu tür şeyler aslında onları yazıya daha çok iter çünkü yazdığında rahatlırsın. Kimse düşündüklerinden dolayı yargılamaz, kimse sana karşı gelmez. Sadece rahatlırsın. Onların yazdıkları veya yazacaklarının çoğu bu bahsettiklerim olacaktır elbet. Bunları yazarken bunalmışlık, mutsuzluk, depresiflik ve yanı sıra öfke duruyor. Siz bu yazdıklarımı okurken onların hissettikleri öfkeyi, depresifliği, mutsuzluğu, bunalmışlığı hissettiniz mi?

Siz bu yazıyı okurken ilk başta umursamadan çok fazla dikkatinizi yoğunlaştırmadan okumuş olabilirsiniz. Sonrasında bahsettiklerim ise dikkatinizi çekmiş olabilir. Belki empati kurup bahsettiklerimi onaylamışsınızdır, sorulara yanıt bulmuşsunuzdur kendinizce belki de sözlerimi saçma buldunuz ama bu yazıyı okurken benim ve benim gibi bireylerin düşüncelerinin bir kısmı olduğunun, günlüklerinizin bir kısmına şahit olduğunuzun, farkındaydınız. Çünkü yazar eserinde kendinden bir parçayı mutlaka yazar. Ya yazar beni aracı kılarak aslında bunca bahsettiğim benim düşüncemmiş gibi görmenizi sağladıysa? Aslında bunlar benim değil de sizin düşüncenizse? Bu yazıyı yazarken bir parça bulmanız mümkün müdür o zaman?

*Ne yazıyorum ve yazarken ne hissediyorum o zaman?
Bilim insanları tarafından da
açıklandığı üzere yazmak
insanı rahatlatan bir
etkendir. Günlük misali...*

Elif Irmak ÇOŞKUNER

NE ANLAMI VAR

Gözlerin miydi beni benden alan,
Kalbin miydi çözemedim,
Aşk mıydı bu yaşadığım duygu?
Vazgeçtim diyemedim.

Mesafelerdi bize engel olan,
Kalbin miydi bilemedim,
Sen olmadıktan sonra,
Ben neyim çözemedim?

Sen bende gülsün, ben sende diken,
Soluncaya kadar benim olsan yeter,
Yıldızlar kadar uzak, hayat kadar gerçek,
Bir düş gibi geçsen de bir iz yeter.

Eslem TURAN

SAYGI: İNSANLIĞIN TEMELİ

Bir insanın hayatında en çok aradığı şey nedir? Güç mü? Zenginlik mi? Yoksa bir anlık tutku mu? Belki de hepsi, ama hiçbir huzur kadar kalıcı ve etkileyici değildir. Huzur olmazsa bir süre sonra hiçbir şeyin tadı olmaz.

Huzuru sağlamak içinse insan önce saygılı olmalı!

Saygı, sosyal bir varlık olan bizler için çok önemlidir. Toplumda saygı; birlik ve beraberlik için gerekli bir unsurdur. Saygının olmadığı bir yerde kaos anlaşılmazlıklar oluşur. Zamanla insanlar huzursuzlaşırlar ve birbirinden uzaklaşırlar. Saygının olmadığı bir toplum düşünürsek; insanlar, başkalarının düşüncelerine, duygularına ve hatta haklarına önem vermezler. Toplum; güven, hoşgörü ve anlayış gibi erdemlerden yoksunlaşır.

Kimisinin giyimine laf atılır, kimisinin müzik zevkine. Kimisinin yaşam tarzı eleştirilir, kimisinin hayalleri küçümsenir. Kimisinin mesleği hor görülür, kimisinin eğitimi yetersiz bulunur. Kimisinin fikirleri alaya alınır, kimisinin duyguları görmezden gelinir. Kimisinin başarısı kışkanılır, kimisinin çabası yetersiz görülür.

İnsanlar birbirlerini dış görünüşlerine, yaşam tarzlarına veya inançlarına göre eleştirmeye başlar. Ön yargılar yaygınlaşır, bireyler değersiz hisseder.

Saygının olmadığı yerde sesler hep yükselir ama kimse duyulmaz. Saygının eksikliği sadece bireysel ilişkileri değil, tüm toplumu etkiler.

Saygıdan yoksun bir toplum hoşgörüden ve anlayıştan uzak olduğu için iletişimdeki samimiyet ortadan kalkar. İnsanlar sadece çıkarları için birbirleriyle muhatap olurlar. Bu da hak edenin değil, güçlü olanın kazandığı bir düzen yapar. Emek ve adalet geri planda kalırken güç ön plandadır. İnsanlığa ait değerler ve erdemli davranışlar hor görülür. Çünkü saygı su gibidir. Olmadığı yerde insanlık kurur.

Toplumda saygıyı arttırmanın ilk adımı eğitimidir. Küçük yaşlardan itibaren çocuklara empati ve hoşgörü aşılanmalıdır.

Çünkü insan, en temel değerleri ailesinden ve çevresinden alır.

Her şeyden önce kişi kendine değerli ve yeterli görmesini sağlar. Kişi kendine değer vermezse başkalarına da değer vermez. Bu kişiler, çoğu zaman kendilerini başkalarından aşağı görür veya eksikliklerini gizlemek için başkalarını küçümsemeye çalışır. Bu yüzden öz saygı, sağlıklı bir toplumun temelidir.

Ayrıca, toplumda farkındalık oluşturmakta gereklidir. İnsanlar farklılıklara karşı saygı duymayı bilmelidir. Maalesef, dijital ortamlar saygısızlık ve ön yargı gibi durumların sıkça karşılaşıldığı bir yer haline geldi. Hâlbuki kişi düşüncelerini ifade ederken karşısındakinin de bir birey olduğunu unutmamalıdır. Farkındalık oluşturmak için illa büyük adımlar atmaya da gerek yoktur; bazen küçük ve samimi bir davranış bile büyük farklar yaratabilir. Örneğin, birinin sözünü kesmeden dinlemek, farklı fikirlere açık olmak veya insanların özel alanına saygı duymak gibi davranışlar basit ama ilişkilerin güçlendiren önemli adımlardır.

Saygı toplumda yaşlı bir çınar ağacı gibidir; özen gösterildiğinde kökleri en derinlere iner ve gölgesi herkesi sarar.

Saygının olduğu yerde huzur ve güven yeşerir. Unutmayalım, saygı gösterdiğimiz kadar saygı görürüz.

Reyyan ÖZDEMİR

YILDIZ SÖNDÜ

Gökyüzüne bakıp dilek tutunca,
Bazen yıldızlar dileklerini gerçekleştirmezler.
İhanet edip öldürürler dileklerini.
Bazen yıldızlar daha karanlıktır, geceden
Güneş varken yıldız parlamaz.
Güneş gökyüzündeyken yıldız olmaz.
Ben güneşim ısıtırm dünyayı,
Sen yıldızsın kandırırsın dünyayı.
Yalancı yıldız, söyle bana
Kalbimi hızlı attırırken acımadın mı bana?
Parlaklığına inandım, dilek tuttum.
Parlaklığın sahteymiş, bunu unuttum.
Yıldız söndü.

Suden ŞEN

BAKIŞ AÇISI

Gökyüzü denilince ne gelir akla ilk önce? Belki Güneş, Ay, Yıldız, bulut, mavi, gökkuşağı, yağmur, kar... Akla ilk önce bunlar gelir. Oysa daha geniş düşünürsek bir hayal, bir aile, bir aşk ve daha nicesi. Bir sabah kalkıp gökyüzüne bakınca birçoğumuz hayallere dalıyoruz. Gece gökyüzüne bakınca ise birçoğumuz gerçekleri görüyoruz. Belki üzüntüyü belki sevinci belki de aşkı... Aslında ne çok şey var değil mi gökyüzünde? tek gereken şey, düşünmek. Düşün, belki çoğu kişinin bir bulut olarak gördüğü o bulutta sen çok farklı bir şey göreceksin.

Bir bulut insana ne anlatır ki? Çok şey. Bir bulut insana çok şey anlatır, sen yeter ki ona güzel bak ve düşün. İşte o zaman hayatındaki birçok şeyin ve hayata bakış açının değiştiğini göreceksin ve inan bana bu seni oldukça iyi etkileyecek. Tamam kabul, bazen kötü bir şeyde görebilirsin ama önemli olan senin ona hangi duyguyla baktığın.

Eğer bir yıldızla hüzünle bakarsan onda hüzün görürsün ama eğer bir yıldızla mutlulukla bakarsan onda sevinci görürsün.

Ya da bir kitap, kitaba bakınca ne görürsün? Bir yazı ve sayfa öyle değil mi? Değil. Bakış açını değiştir ve o kitaba tekrar bak, ne görüyorsun? Belki bahsedilen sahneyi belki de bambaşka karakterler. Bu sadece bir gökyüzü ve kitapla sınırlı değil. Bir insan da bile birçok şey görebilirsin.

Belki kendini, belki bir duygunu, belki de en sevdiğin çiçeği...Kim bilebilir. Unutma eğer kendini kötü hissediyorsan önce duygunu değiştir. Üzgünsen, mutlu, kırgınsan, kendini affet ve etrafına bak. Bakış açındaki değişikliği fark edeceksin.

Bakış açısı, insanın kendine bakma şeklidir mutluyusan. Kendimde neyi görmek istiyorsam ona göre etrafıma bakıyorum. Sana da bunu tavsiye ederim. Kendinde neyi görmek istiyorsan etrafına o şekilde bak ve kendinde neyi görmek istemiyorsan etrafına da bunu yapma.

Bakış açısı bazen bir terapi gibidir. Sana en iyi geleni bulmana yardım eder. Ama önce etrafına karşı bakış açını değiştirmelisin.

Nisa TEMUR

ÇİÇEK

Görmüştüm seni bir yaz günü
Aşk mıydı yoksa bir hevesmi

Hergün aklımda bir bir çiçek açtın
Bilemedim o çiçeklerin bir gün solacağını

Ben seni seven iken sen başka çiçeğe
konmuştun
Ama yine de ben seni sevdim...

Havalar soğuyana kadar seni bekledim
Başka çiçekler yoktu artık...

Benim çiçeğime konmuştu bir ilkbahar
günü
Bu kadar güzel miydi bu duygu
Yoksa ben mi abartıyordum

Çiçeğim tükeniyordu sanki...
Evet, o gün gelmişti gidiyordu

Çiçeğim soluyordu, gidemedi.
Ama gitti...

Havada güneş vardı ama ben
Soluyordum

Güneş benim için yoktu
Her yer yağmur, fırtına ve bir hiçlikti.

Hilal Zeynep DENİZ

HAYATIN KUSURU

Dünyanın kusurudur güzellik
Ya gömülürsün kara toprağına
Ya da nefes alırsın canınla
Ruhu daraltanda budur adeta

Geçmiş canı yakan bir pusula
Acının tesiri hangi yarında
Duygular fırtına misali çarpmakta
İşte böyle doğar en derin acıda.

İremTOPRAK

MENDİL

Gördüm onu o kaldırımında
“Mendil alır mısın?” dedi bana
Nasıl olurda bunu yaparlar ona?
İçim yanıyor bu soğukta

Hiç mi acımadınız o minik cana?
Gerçi suç niye ana babada?
Nasıl geçsinler bu hayatta?
İçim yanıyor bu soğukta

Cebimde kalmış elli lira
Bir mendil aldım onunla da
Sonra devam ettim yoluma
İçim yanıyor bu soğukta

Gözlerim doldu birden
Aktı gözyaşlarım aniden
Acıyarak baktı insanlar bana
İçim yanıyor bu soğukta

Nesrin BATAK

Artık küçücük kalmaya başlamıştı, tüm şehir
gözlerimde.
Küçücük evler, küçücük ormanlar, küçücük
ağaçlar, küçücük insanlar ve bir daha asla
dönemeyeceği bir şehrin ardından bakan kederli
gözler ve o gözlerden akan kocaman gözyaşları...

D. DALGIÇ

ÇINAR GİBİ...

Biz kökleriyle toprağa tutunmuş, dallarıyla gökyüzüne
uzanmış çınar gibiyiz.

Biz kökleriyle maziyi, dallarıyla istikbali birbirine bağlayan
koca bir çınar gibiyiz. Her satırımız dal, her cümlemiz yaprak.

Zamanla büyüyecek, serpilecek yeni ormanlara ilham olacak
yazılarımız. Her fikir, her hayal bir çınarın gölgesinde başlar; sessizce
büyür, sabırla yetişir.

Tolga Çınar Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi olarak sizi bu
çınarın gölgesindeki fikirlere, hayallere davet ediyoruz.

